

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

655.425

Hely

Idő

"1924"

Személy

Szerző:

Cím: *meghalt a legöregebb Budapesti antikvárius*

Forrás:

Az Ujság

Bn

1924. 9. 24.

(Hely)

(Idő)

(Köt. r. füz.)

(C)

Közp. nyomt. X

si háziyomda 1923

MEGHALT A LEGÖREGEBB BUDAPESTI ANTIKVÁRIUS

AKI AZ UTOLSÓ EVEKBEN SEMMIT NEM ADOTT EL,
MERT NEM SZERETTE AZ „ÚJ VEVŐKET”.

Emlékét nemcsak sok kedves és megható epizód őrzi több mint ötvenéves antikvárius multjából, hanem nevezetes magyar irodalmi alkotások is, melyekben író barátaí megőrákítétték érdekes és füresa alakját. Olyan különös figura volt, mintha egyenesen Dickens valamelyik regényéből lépne elénk. Aki látta őt, soha nem felejti el a bozontos, fehérszakállas Müller Adolfot, ahogy a sötét borbán ott üldögélt és kuporgott könyvei, képei, műtárgyai és régiségei között. Félő gonddal becézte és óvta a tengernyi holmit, amit az üllői-úti antikváriumban összehalmozott, ha ismeretlen vevő jött, ridegen, bárátságtalanul fogadta, csak akkor derült fel az arca, amikor régi, békebeli vásárlóközönsége kereste fel. Természetesen ezek száma napról-napra fogyatkozott, de Müller bácsi legyőzhetetlen idegenkedése az új gazdagokkal szemben tartós maradt és bizony leggyakrabban az volt a helyzet, hogy vagy olyan magas árat szabott nekik, amit lehetetlen volt megfizetni, vagy egyszerűen elutasította őket.

A családja könyörgött, hogy béküljön ki a mai helyzettel és egyezzen ki a sorssal, ő csak hajthatatlan maradt:

— Nem akarom, hogy avatatlan és méltatlan kezekbe kerüljön a sok kincs, amíhez nem is értenek és nem tudják megbecsülni — mondogatta.

Volt egy fekete, elefántcsontnyelű sítapálcája, amelyet még Deák Ferenc használt, arra támaszkodott, amikor ide-odaüpegett a boltjában és a viláért sem engedte meg, hogy az idegen látogatók hozzányuljanak valamihez. Inast, segídet nem tartott. Segítségét nem tűrt maga mellett, még a gyerekeit se engedte be soha, félt, hogy valamit hazavisznek és az ő tudta nélkül eladják. Naphosszat egymaga őrizte a boltot, állandóan tolvajoktól reszketett, személyesen húzta fel reggel a vasredőnyt és személyesen zárta be, amikor esteledett.

Vasárnap és ünnepnapokon nem volt nyugta otthon. Lesétált a lakásból és állandóan a zárt boltajtó előtt vesztegelt, mint valami éjjeli őr. Az Ujság munkatársa nemrégén látta és beszélgetett vele:

— Rosszak a gazdasági viszonyok, Müller bácsi, — mondottuk — nincs pénz, nincs aki vásároljon...

— Nem a gazdasági viszonyok rosszak, — felelte — hanem az emberek. Kilopják a pénzt azok zsebéből, akik megérdemelnék, hogy pénzük legyen... Boldog vagyok, ha nem adok el semmit, én mindent megőriztem arra az időre, mikor majd újra visszatér a régi publikum...

Szegény, 63 éves, Müller Adolf, már nem érte meg ezt az időt. Egy kicsit öreg is volt hozzá, meg egy kicsit türelmetlen is. A napokban — a családja nyaralni volt — egyedül tartózkodott a boltjában és lakarított, rendezgetett. Munka közben érte utol a végzet, a könyvei és régiségei között. Ott, ahol egy hosszú emberöltőn keresztül szorgoskodott. Szívszélhűdés ölte meg, még volt annyi ereje, hogy bevánszorogjon az ócska karosszékbe, a pull mögé, ahol csendesesen elszenderedett. Nem kiabált segítség után, nem telefonáltatott orvosért, szép nyugodtan elaludt, fáradt szemhéjai lecsukódtak örökre.

Egy kis diák jött be épp a boltba, Petőfi verseit kereste... Látta a karosszékben fekvő öreg urat és bátortalanul megszólította:

— Bácsi kérem, megvan Petőfi összes költeményei?... Nem kapott feleletet.

Kétszer-háromszor megismételte a kérdést, de hasztalanul. Akkor vette észre, hogy az öreg ur nem lélekszik. Gyorsan átszaladt a szomszédságba és fellármázta az embereket. Müller Adolf holttestét elszállították és az üllői-úti antikvárium árván maradt. A sok ócska könyv, kép, porcellán, műtárgy és régiség gyászolja a legöregebb pesti antikváriust, most már nincs, aki Argus-szemmel örökőd-jék fölöttük és örökké arra vigyáz, hogy avatatlan kezekbe ne kerüljenek. Friss szellem költözött a boltba és a régi Pest egy kedves, ismerős figurával lett szegényebb. Csak ha Molnár Ferenc A Pál-utcai fuk című könyvét olvassuk, vagy Benedek Elek Emlékezéseit, akkor elevenedik meg előttünk Müller bácsi alakja, aki nem tudta megszokni az új világot és a mai élet megváltozott körülményeit... Élete és halála olyan volt, mint egy regény, mert olyan volt ő is, mint egy szép, emlékezetes regényfigura...